Η ΤΕΧΝΙΚΗ - ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

● Ἐπίπεδο σπουδῶν — Παραγωγή στελεχῶν

Ρεπορτάζ τοῦ ΜΗΝΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

Ἡ Τεχνική καί Ἐπαγγελματική Ἐκπαίδευση ὅλων τῶν βαθμίδων, ἐκτός τῆς Ἀνωτάτης, βρίσκεται σχεδόν ἐξ ὁλοκλήρου στά χέρια τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τόν ἀριθμό τῶν λειτουργούντων σχολείων καί ἀπό τόν ἀριθμό τῶν φοιτώντων σ' αὐτά.

Συγκεκριμένα, κατά τό προηγούμενο σχολικό ἔτος 1970—71, ἡ κίνηση τῶν σχολείων δημοσίας καί ἰδιωτικῆς Τεχνικῆς καί Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως, εἶχε ὡς ἑξῆς:

Δημοσία: Συνολικά, στή δημοσία Τεχνική Ἐκπαίδευση ἐλειτούργησαν 354 Σχολές, μέ 248 τμήματα εἰδικότητος καί 22.680 μαθητές.

Ἰδιωτική: Συνολικά, στήν ἰδιωτική Τεχνική Ἐκπαίδευση ἐλειτούργησαν 354 Σχολές μέ 561 τμήματα εἰδικότητος καί 68.511 μαθητές. Ἡ ἀναλογική σχέση μεταξύ δημοσίας καί ἰδιωτικῆς Τεχνικῆς καί Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἕνα πρός τρία.

Πέρα ὅμως ἀπό τούτη τή σχεση, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στή διαπίστωση μιᾶς ὑποτονικῆς δραστηριότητος τοῦ δημοσίου φορέως, ὑπάρχει καί ἡ οὐσία τοῦ γενικοῦ προβλήματος τῆς Τεχνικῆς καί Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως: Οἱ Σχολές τῶν τριῶν πρώτων βαθμίδων τῆς Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως λειτουργοῦν μέ ἀπηρχαιωμένα σχεδόν ἀναλυτικά προγράμματα καί ἡ παραγωγή τεχνικῶν στελεχῶν γίνεται ἀνεξάρτητα ἀπό τίς πραγματικές ἀνάγκες τῆς Οἰκονομίας τῆς χώρας. Ἐνῶ παράλληλα, δέν ὑπάρχει σαφής καθορισμός ἁρμοδιοτήτων καί ἐπαγγελματικῶν δικαιωμάτων τῶν πτυχιούχων τῶν Τεχνικῶν Σχολῶν. Ἀκόμη, πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψη σέ διδακτικό προσωπικό.

Τίθεται ἑπομένως ζήτημα ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀνωτέρω οὐσιωδῶν ἀναγκῶν δι' ἑνός βραχυπροθέσμου καί μακρυπροθέσμου προγραμματισμοῦ, ἄν πραγματικά θέλουμε τόν ἐκσυγχρονισμό τῆς Τεχνικῆς καί Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Ὅσον ἀφορᾶ τώρα τήν πρόταση ἑνός συνδικαλιστικοῦ ὀργάνου περί ἀλλαγῆς φορέως τῆς Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως — δηλαδή ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας νά ὑπαχθῆ στήν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας — μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἀπαιτεῖται βελτίωση τοῦ φορέως πέρα ἀπό τήν ἄλλα γή καί ἀπ' ὁ,τιδήποτε ἄλλο.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ: Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Εἶναι δυνατή κάποια τροποποίηση ἤ καί μερική κατάργηση τῶν ἐξετάσεων; Αὐτό τό ἐρώτημα θέτει ὁ τέως διευθυντής τῆς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας κ. Θ. Χαραλαμπίδης, ἐξετάζοντας τό πρόβλημα τῶν ἐξετάσεων τόσο τοῦ Γυμνασίου ὅσο καί τῶν εἰσαγωγικῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Ὁ κ. Χαραλαμπίδης ἐκφράζει τίς ἀπάλουθες ἀπόψεις, στήν προσπάθεια του νά δώση μιά ἀπάντηση στό παραπάνω ἐρώτημα:

«Δέν ἔπαυσα νά θεωρῶ τό πρόβλημα τῶν ἐξετάσεων ὡς τόν ἐφιάλτη τῆς Παιδείας μας. Σκέπτομαι ἰδιαίτερα τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο γίνονται οἱ ἐξετάσεις ἀπό τάξη σέ τάξη στά Γυμνάσια, καθώς καί οἱ εἰσαγωγικές γιά τίς Ἀνώτατες Σχολές. Πρόβλημα ἐξετάσεων δέν ὑπάρχει στόν τόπο μας μονάχα. Εἶναι παγκόσμιο! Ἴσως ὅμως ὄχι στόν ἐκνευριστικό καί ἐπιζήμιο γιά τήν ψυχική ὑγεία βαθμό (τόσο γιά τούς ἐξεταζομένους καί τούς γονεῖς τους, ὅσο καί γιά τούς ἐξετάζοντες) ὅπως παρουσιάζεται στή χώρα μας. Ἐκτός ἀπό τή βλάβη τῆς ὑγείας μας, ἄς σκεφτοῦμε ἀκόμη καί τή σπατάλη χρόνου καί χρήματος γιά τήν πρόσθετη προσπάθεια πού καταβάλλεται ἀπό τίς δεκάδες χιλιάδων ὑποψηφίων γιά τίς εἰσιτήριες κυρίως ἐξετάσεις στήν Ἀνώτατη καί Ἀνώτερη Ἐκπαίδευση.

»Πρός τί τώρα ὅλη αὐτή ἡ προσπάθεια; Γιά ν' ἀπομνημονεύσουν τήν ὕλη, πού ὑποτίθεται ὅτι τήν ἔχουν διδαχθῆ (ἔπρεπε νά τήν εἶχαν διδαχθῆ σύμφωνα μέ τό Ἐπίσημο Ἀναλυτικό Πρόγραμμα) στά Σχολεῖα τῆς Μέσης καί στήν ὁποίαν ὕλη ἔχουν ἤδη ἐξετασθῆ (θά ἔπρεπε νά εἶχαν ἐξετασθῆ), ἀφοῦ εἶναι τελειόφοιτοι Γυμνασίων; Πρέπει τώρα ν' ἀναμασήσουν τήν ὕλη αὐτήν εἰσπνέοντας ταυτόχρονα, ἰδιαίτερα στούς θερινούς μῆνας, τά τόσο τονωτικά... καυσαέρια τῶν μεγάλων μας ἀστικῶν κέντρων, ὅπου βρίσκονται τά περισσότερα Φροντιστήρια, πού ἀποτελοῦν μιά σχεδόν καθαρῶς «ἑλληνική εἰδικότητα», ὅπως τά ὀνόμασε κάποιος ξένος παιδαγωγός;

»Ἄς σκεφτοῦμε ἐπίσης τόν τεράστιο, ἀνωφελῆ, κατά τή γνώμη μας, χρόνο πού καταναλίσκουν (ὄχι βέβαια μέ κάποιαν εὐχαρίστηση καί ἐσωτερική ἱκανοποίηση) οἱ ἐπόπτες, οἱ ἐπιτηρητές τῶν διαφόρων διαγωνισμῶν καί ἰδιαίτερα οἱ διορθωτές τῶν γραπτῶν ἤ οἱ ἐξεταστές τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων. Χειότερη περίοδο ἀπό ἐκείνην τῶν ἐξετάσεων δέν δοκίμασα στή μακρά μου ἐκπαιδευτική σταδιοδρομία!

»Ἀλλά τί πρέπει νά γίνη; Νά μήν ἀντιδράσουμε σέ μιά τέτοια κατάσταση; Ἡ συνέχιστή της ὅμως ὑποσκάπτει τήν ὑγεία μας, οἱ νευρικοί κλονισμοί τῶν ἐξεταζομένων ὅλο καί πληθαίνουν κάθε χρόνο. Μερικοί θ' ἀπαντήσουν; Τί μποροῦμε ἄλλο νά κάνουμε; Νά καταργήσουμε τίς ἐξετάσεις; Νά μή γίνεται κανένας ἔλεγχος; Πῶς θά χωρέσουν οἱ 40, οἱ 50 χιλιάδες ὑποψηφίων στίς Ἀνώτατες καί Ἀνώτερες Σχολές; Πῶς θ' ἀσκοῦνται στά διάφορα ἐργαστήρια; Πῶς θά συμμετέχουν ὅλοι στίς ἐνδοσχολικές φροντιστηριακές ἀσκήσεις; Πῶς...; Πῶς...; Πῶς...;

»Παρά τίς λογικές αὐτές ἀντιρρήσεις, τό πρόβλημα παραμένει νά εἶναι ἐφιαλτικό. Ἄραγε δέν ὑπάρχει, ἄν ὄχι ἡ τέλεια ἀντιμετώπισή του, τουλάχιστον ἡ μείωση τῆς ἐπιζήμιας αὐτῆς ἐπιδράσεως στήν ὑγεία τῶν νέων κτί ἑπομένως κάποια βελτίωση τῆς καταστάσεως; Ἄν τολμῶ νά ἐκφράσω παρακάτω κάποιες γνώμες καί νά κάμω μερικές ὑποδείξεις σχετικά μέ τό μεγάλο αὐτό θέμα, δέν νομίζω καθόλου ὅτι οἱ προτάσεις μου ἀποτελοῦν πανάκεια τοῦ κακοῦ. Τό πράττω μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά δώσουν λαβή σέ συζήτηση καί ἴσως διατυπωθοῦν πιό ἀποδοτικές λύσεις ἀπό τίς δικές μου ὑποδείξεις.

»Συγκεκριμένα οἱ γνώμες μου ἀφοροῦν δύο βασικά ζητήματα: Πρῶτα - πρῶτα, τίς εἰσαγωγικές ἐξετάσεις γιά τήν Ἀνώτατη καί Ἀνώτερη Ἐκπαίδευση. Δεύτερο, τίς ἐξετάσεις πού γίνονται στή Μέση Ἐκπαίδευση (καί σέ μερικά ἄλλα ἐκπαιδευτήρια) στό τέλος κάθε ἐξεταστικῆς περιόδου καί ἰδιαίτερα ἐκεῖνες τῶν τελειοφοίτων τῶν σχολείων αὐτῶν.

»Πρίν ὅμως θίξω τά δύο αὐτά σημεῖα θά ἤθελα νά ἐρωτήσω: Γιατί ὅλη αὐτή ἡ σπατάλη πρόσθετης ἐνέργειας, τόσου χρόνου καί χρήματος σχετικά μέ τίς εἰσιτήριες ἐξετάσεις γιά τήν Ἀνώτατη καί Ἀνώτερη Ἐκπαίδευση; Γιατί ὅλη αὐτή ἡ ἀνασταστωση, αὐτή ἡ ἀγωνία τόσων ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν; Εἶναι πράγματι ἀπαραίτητες οἱ εἰσιτήριες ἐξετάσεις; Ποῦ ἄραγε βρίσκεται ἡ βασική αἰτία πού κάνει τίς ἐξετάσεις αὐτές ἀπαραίτητες μέ ὅλα τά δυσάρεστα ἐπακόλουθα γιά τήν προετοιμασία αὐτή;

»Μήπως τό μυστικό βρίσκεται ἴσως στήν ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης, τόσο ἀπό μέρους τῆς Πολιτείας, ὅσο, ἰδιαίτερα, ἀπό μέρους τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, γιά τήν ποιότητα καί ἔκταση τῆς ἐργασίας πού γίνεται στή Μέση Ἐκπαίδευση; Καί ὅμως, οἱ ἐκπαιδευτικοί τῆς Μέσης εἶναι ἐκεῖνοι πού προετοιμάζουν τούς μελλοντικούς ὑποψηφίους γιά τίς Ἀνώτατες καί Ἀνώτερες Σχολές, καθώς καί τούς περισσότερους αὐριανούς πολίτες καί ἡγέτες τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. Στούς ἐκπαιδευτικούς αὐτούς ἐμπιστευόμεθα τή νεολαία μας ἔξη ὁλόκληρα χρόνια γιά νά συνεχίσουν τό τόσο ὑπεύθυνο μορφωτικό ἔργο μετά τό Δημοτικό Σχολεῖο καί νά τῆς μεταδώσουν γερές καί χρήσιμες γνώσεις καί συνήθειες κατά τήν κρίσιμη αὐτή ἐφηβική ἡλικία. Σ' αὐτούς νά καλλιεργήσουν τό ἦθος τῆς νέας γενεᾶς καί νά σφυρηλατήσουν χαρακτῆρες.

»Ἐάν νομίζουμε ὅτι οἱ ἐκπαιδευτικοί μας δέν εἶναι ἐκεῖνοι πού θά ἐπιθυμούσαμε νά εἶναι καί αὐτός, ἴσως, εἶναι ἕνας λόγος πού δικαιολογεῖ τίς εἰσιτήριες ἐξετάσεις στήν Ἀνώτατη καί Ἀνώτερη Ἐκπαίδευση, τότε πρός τήν κατεύθυνση αὐτή — νά καταρτίζονται δηλαδή οἱ ἐκπαιδευτικοί καλά — θά πρέπει νά στραφοῦμε, πρίν ἀπό κάθε ἄλλο. Ὅλα τά ἄλλα μέτρα πού λαμβάνονται — κτίρια, βιβλία, σχολικός ἐφοδιασμός κλπ. — σπουδαῖα αὐτά καθ' ἑαυτά, ἔρχονται κατόπιν. Ἡ πραγματική ἐποικοδομητική ἐργασία, ἡ θεμελίωδης καί θετική μόρφωση τῆς νεολαίας στό Δημοτικό Σχολεῖο, στό Γυμνάσιο, κλπ., γίνεται μέσα στήν τάξη (στήν αἴθουσα διδασκαλίας) κάθε ὥρα. Ὅταν ἐκεῖ δέν χάνουμε τόν καιρό μας μέ τήν πολυλογία, μέ τήν μή τήρηση μιᾶς σωστῆς καί δίκαιης πειθαρχίας καί συστηματικῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας μας, μέ τήν ἔλλειψη ξεκαθαρισμένων καί ὠφελίμων γνώσεων, μέ τήν μή συμμετοχή καί συνεργασία ὅλων τῶν διδασκομένων, τότε τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι ἀρνητικό, ὅσο σοφός κι' ἄν εἶναι ὁ ἐκπαιδευτικός. Τότε τά «μπαλώματα» τῶν ἐξωσχολικῶν φροντιστηρίων θά εἶναι ἀπαραίτητα. Τότε οἱ εἰσιτήριοι διαγωνισμοί θά εἶναι τό SINE QUA NON γιά τήν ἐπιλογή τῶν καλυτέρων ὑποψηφίων.

»Προϋποθέσεις τώρα γιά μιά δημιουργική καί ἐπιτυχῆ ἐργασία μέσα στήν τάξη ἀποτελοῦν τά ἑξῆς: 1) Ἕνα σύντομο ἀλλά περιεκτικό Ἐπίσημο Ἀναλυτικό Πρόγραμμα τῆς διδακτέας ὕλης στά κύρια σημεῖα γιά κάθε κλάδο διδασκαλίας εἴτε τῶν γλωσσικο - ἱστορικῶν, εἴτε τῶν θετικῶν μαθημάτων.

2) Ὁ στόχος τῆς ἀγωγῆς καί μορφώσεως νά εἶναι: α) Ἡ καλλιέργεια τῆς κρισεως τοῦ μαθητῆ καί ὄχι ἡ ἀπομνημόνευση πολλῶν λεπτομερειῶν. β) Ἡ στενή ἐπαφή μέ τήν πραγματικότητα, μέ καλά ἐξοπλισμένα ἐργαστήρια καί σύγχρονα ἐποπτικά μέσα καί ὄχι ἡ θεωρητική μονάχα ἐξήγηση καί οἱ κατά προσέγγιση γνώσεις γιά τοῦτο ἤ ἐκεῖνο τό θέμα ἤ τό ἀντικείμενο διδασκαλίας. γ) Ἡ ἔρευνα καί ἡ ἀγάπη τῆς ἀληθείας καί τῆς ἀντικειμενικότητος. δ) Ἡ ἀξία τῆς ἐργατικότητας καί τιμιότητος στίς σκέψεις καί πράξεις μας. ε) Ἡ εὐγενική συμπεριφορά, οἱ καλοί καί λεπτοί τρόποι καί ὁ σεβασμός τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου. στ) Ἡ εὐθύνη μας ἀπέναντι τοῦ συνόλου (ὁμάδας, κράτους, ἔθνους, ἀνθρωπότητας). ζ) Ἡ σημασία τῆς «ἀνθρωπιάς».

»Ἐάν τώρα νομίζουμε ὅτι οἱ παραπάνω προϋποθέσεις ὑπάρχουν σέ βαθμό ἱκανοποιητικό, τότε οἱ εἰσιτήριες ἐξετάσεις γιά τίς Ἀνώτατες καί Ἀνώτερες Σχολές περιττεύουν. Ἡ κάθε Σχολή ἀπό τόν ἀριθμό τῶν ὑποψηφίων, πού μέ μιάν ἁπλῆ αἴτηση καί σέ ὁρισμένο χρονικό διάστημα δήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νά φοιτήσουν σ' αὐτήν, θά ἐπιλέγη, κατά σειράν ἐπιτυχίας μέ βάση τό ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου καί μέ ἕνα εἰδικό συντελεστή γιά τήν ἐπίδοση τοῦ κάθε μαθητῆ στούς γλωσσικοϊστορικούς ἤ τούς φυσικομαθηματικούς κλάδους, ἀνάλογα μέ τήν Σχολή τῶν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν Σχολείων τῆς Μέσης, τόσους ὑποψηφίους ὅσους ἐπιτρέπουν τό διδακτικό τους προσωπικό καί οἱ διάφορες ἐγκαταστάσεις (χῶροι, ἐργαστήρια), ὁ ἐξοπλισμός κλπ. πού διαθέτει.

»Ἔτσι πετυχαίνουμε τή διπλῆ ἀποστολή τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως: Ἀπό τό ἕνα μέρος, νά δίνη μιάν ἀρκετά ἄρτια γενική μορφωση (θρησκευτική, ἐθνική, κοινωνική κλπ.) στούς αὐριανούς πολίτες, πολλοί ἀπό τούς ὁποίους δέν πρόκειται νά συνεχίσουν τίς σπουδές τους στήν Ἀνώτατη Ἐκπαίδευση. Ἀπό τό ἄλλο μέρος, νά χρησιμεύση ὡς μιά πραγματική προβαθμίδα γιά τίς Ἀνώτερες Σχολές, χωρίς τό δράμα τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων, πού δημιουργεῖ τόσο σάλο στήν Ἑλληνική Κοινωνία.

»Ὅσον ἀφορᾶ τό δεύτερο σημεῖο, τό σχετικό μέ τίς ἐξετάσεις, πού γίνονται στό Σχολεῖα τῆς Μέσης καί σέ μερικά ἄλλα ἐκπαιδευτήρια, θά ἤθελα νά τονίσω τά ἑξῆς: 1) Γιά τήν κάθε μεγάλη ἑνότητα τῆς διδαχθείσης ὕλης, γλωσσικοϊστορικοῦ ἤ φυσικομαθηματικοῦ κλάδου, νά ὀργανοῦνται στούς μαθητές τά κυριώτερα σημεῖα ὑπό μορφήν ἐρωτήσεων. 2) Οἱ ἐρωτήσεις αὐτές ν' ἀποτελοῦν θέμα γιά συζήτηση, λύση ἀποριῶν, ἔκφραση γνώμης μέσα στήν τάξη, ὥστε ἡ διδαχθεῖσα ὕλη νά γίνη πραγματικά κτῆμα ὅλων καί νά «χωνευθῆ» ἀπό αὐτούς. 3) Ν' ἀκολουθῆ μιά σύντομη, ἡμίωρη π.χ., γραπτή ἐξέταση μέ βάση τίς ἀνωτέρω ἐρωτήσεις. 4) Ἡ βαθμολογία καί τῶν γραπτῶν αὐτῶν ἐξετάσεων νά καταχωρῆται στήν καρτέλλα τῆς Ἐπιδόσεως τῶν μαθητῶν καί στό τέλος τῆς ἐξεταστικῆς περιόδου νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη γιά τή γενική βαθμολογία, σέ μιά ἀναλογία, πού θά καθορισθῆ. 5) Στό τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους οἱ μαθητές νά ἐξετάζωνται γραπτῶς γιά μιά ὥρα μονάχα πάνω σέ ὅλες τίς ἐρωτήσεις πού δόθηκαν καί ὑπογορεύθηκαν γιά κάθε διδαχθεῖσα μεγάλη ἑνότητα, ἀλλά μέ τρόπο πού νά προκαλῆ τήν αὐτενέργεια καί κρίση τῶν μαθητῶν.

«Ἔτσι, ὁ κάθε μαθητής θά ἔχη, μαζί μέ τό ψυχογράφημά του καί τή βαθμολογία τῆς ἐπιδόσεώς του γιά τά ἕξη χρόνια τοῦ Γυμνασίου. Ὅλα μαζί θά δίνουν μιά πλήρη εἰκόνα γιά τό ποιόν κάθε μαθητῆ καί θά χρησιμεύσουν ὡς βάση γιά τό Σύλλογο τῶν Καθηγητῶν, νά γνωματεύση καί γιά τήν καταλληλότητα τοῦ τελειοφοίτου, ἄν θά πρέπει νά προχωρήση ἤ ὄχι γιά πιό πέρα σπουδές στήν Ἀνώτατη Ἐκπαίδευση».

ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΟΑΓΩΓΕΣ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

Δάσκαλοι, ἀναγνῶστες τῶν «Νέων», μᾶς ἔστειλαν τήν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Τόν Νοέμβριον ἐδημοσιεύθησαν 1589 προαγωγαί διδασκάλων ἐκ τοῦ δου εἰς τόν 5ον βαθμόν. Ἅπαντες προήχθησαν κατ' ἀρχαιότητα. Οἱ διδάσκαλοι οὗτοι εἶχον ὑπηρεσίαν 9,5—12 ἔτη, πολλοί δέ ἐξ αὐτῶν ἔχουν βαθμολογηθῆ ἐν τῷ κατεχομένῳ βαθμῷ 23! Οἱ προϊστάμενοί των διά τῆς ὡς ἄνω βαθμολογίας τούς εἶχον κρίνει κατ' ἐκλογήν, ἐνῶ ὁ Νέος Νόμος τούς τάσσει κατ' ἀρχαιότητα.

»Τόν Ἰούλιον ἔγιναν ἐπίσης προαγωγαί εἰς τόν αὐτόν ὡς ἄνω βαθμόν, 2.035 κατ' ἐπιλογήν καί 1.357 κατ' ἀρχαιότητα. Οἱ προαχθέντες διδάσκαλοι εἶχον ἔτη ὑπηρεσίας 9,5—14,5. Ἰδού τί συνέβη καί ἐδῶ. Διδάσκαλοι μέ 14 ἔτη ὑπηρεσίας, μέ βαθμολογίαν τελευταίας θετίας 23, μέ τιμητικάς διακρίσεις προϊσταμένων ἀρχῶν, προήχθησαν κατ' ἀρχαιότητα! Συνάδελφοι μέ ὀλιγώτερα ἔτη ὑπηρεσίας — 10 — καί μικροτέραν βαθμολογίαν — 22 — προήχθησαν κατ' ἐκλογήν.

»Ἀποτέλεσμα τῆς ὡς ἄνω ἀνίσου μεταχειρίσεως: Οἱ διδάσκαλοι μέ τά ὀλιγώτερα ἔτη ὑπηρεσίας καί τήν μικροτέραν βαθμολογίαν θά προηγοῦνται πάντοτε εἰς ὅλας τάς ἑπομένας προαγωγάς! Ἔστω καί ἄν, οἱ προαχθέντες κατ' ἀρχαιότητα, εἰς τό ἑξῆς κρίνωνται κατ' ἐκλογήν. Ἑπόμενον ὅμως οἱ ἀρχαιότεροι τῶν νεωτέρων των, εὐνόητον τυγχάνει ὅτι οὐδέποτε οὗτοι θά προαχθῶσι εἰς τούς ἀνώτερους βαθμούς. καθ' ὅσον οἱ πρό αὐτῶν νεώτεροι ὑπερβαίνουν τόν ἀριθμόν τῶν θέσεων τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν (Δ)ντοῦ Β' καί Α'). Οὕτω, πικρία καί ἀπογοήτευσις κατέχει τούς ὡς ἐῤῥητα διδασκάλους καί ἀπορία τούς προϊσταμένους μας μέ τήν πασιφανῆ ταύτην ἀδικίαν.

»Χαρακτηριστικῶς σᾶς γνωρίζω τό κάτωθι ἐξωφρενικόν τοῦ Νόμου, ὅπερ παρακαλῶ θερμῶς νά δημοσιεύσητε, ἵνα λάβῃ γνῶσιν καί ὁ κ. Ὑπουργός ἐπί τῆς Παιδείας: Διδάσκαλος μέ 21,50 βαθμολογίαν προάγεται κατ' ἐκλογήν, ἐάν ἔχῃ εἰς τά ἐπί μέρους 3,25+3,25+5+5+5=21,50, διότι διά τῆς 154273)70 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ταῦτα γίνανται 5+5+10+10+10=40 καί μέ τό ἄρθρο 37 παράγρ. 4 τοῦ Ν. 651)70 ὁ διδάσκαλος οὗτος, ὡς καί ἀνωτέρω ἐγράφη, κρίνεται κατ' ἐκλογήν. Ἐνῶ διδάσκαλος μέ βαθμολογίαν 5+5+4,75+4,75+4,25=23,75 καί μέ τήν νέαν ἀντιστοιχίαν 10+10+9+9+7=45 κρίνεται κατ' ἀρχαιότητα. Καί ἐάν ὁ Νόμος οὗτος εἶχεν ἰσχύν ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του, οὐδείς λόγος καί οὐδεμία ἀδικία. Δυστυχῶς ὅμως ἐφηρμόσθη ἀναδρομικῶς, ρίψας ἱκανούς διδασκάλους εἰς ἀπογοήτευσιν καί μαρασμόν καθ' ὅσον οἱ διδάσκαλοι οὗτοι γνωρίζουσι ἀπό σήμερον ὅτι εἴτε ἐργοσθῶσι εἴτε ὄχι τήν ἰδίαν βαθμολογικήν τύχην θά ἔχωσι».

Ἀπό τόν Λυμπέρη καί τούς φίλους του

ΕΤΣΙ ΞΕΚΛΗΡΙΣΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

● Συνέχεια ἀπό τή σελίδα 1

κληματολογικά χρονικά τῆς χώρας, καί αὐτό λόγω τῶν σχέσεων αἵματος μετοξύ δημίου καί θυμάτων.

Πέρα ἀπ' αὐτά, ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο προμελετήθηκε καί ὀργανώθηκε τό ἔγκλημα, τά πρόσωπα πού ἀναμίχθηκαν σ' αὐτό — τρία χωριατόπουλα πού ἐπέμεναν, σαρόντα ὧρες μετά τήν ἀνατριχιαστική δολοφονία, νά κρατοῦν κλειστό τό στόμα τους — θά ἀποτελέσουν ἀπίστευτο ὑλικό γιά τούς μελετητάς παρομοίων τερατωδιῶν.

Δύο πράγματα εἶναι τώρα βεβαιωμένα: "Οτι ὁ δολοφόνος Βασίλειος Λυμπέρης, ὅταν ἔβαζε φωτιά στό σπίτι καί ἔκαιγε τά παιδιά του, τήν γυναίκα του καί τήν πεθερά του, δέν βρισκόταν ὑπό τήν ἐπήρεια οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἤ νοηροκτικῶν. Ἀκόμα, ὅτι εἶναι ἀπολυτα ἰσορροπημένος, τετράγωνος στήν λογική, καί κάθε πιθανή ἀπόπειρα νά ἐμφανισθῆ σάν ἄνθρωπος πού δέν στέκει καλά στά μυαλά του, θά ἀποτελοῦσε ὡμή πρόκληση πρός τήν κοινή γνώμη καί, γενικώτερα, τήν ἑλληνική εὐαισθησία.

Ἡ προανάκριση προχωρεῖ μέ σιγουριά πρός τήν πλήρη διαλεύκανση. Αἰθάλη καπνοῦ πού παρατήρησε ὁ Ἰατροδικαστής κ. Σταμούλης στούς λοβούς τῶν αὐτίων τοῦ Λυμπέρη καί ἕνα ἐκτεταμένο ἔγκαυμα στήν ἐπιφάνεια τῆς ἀριστερῆς κνήμης του, σέ συνδυασμό μ' ἕνα-δύο ἀνακριτικά τεχνάσματα κάνουν τόν δολοφόνο ν' ἀνοίξη τό στόμα του καί νά παραδεχθῆ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ δράστης. Ἀρνεῖται τήν ὕπαρξη συνεργῶν καί ὑποστηρίζει ὅτι δέν εἶχε προμελετήσει τήν ὁμαδική δολοφονία. Ἀλλά καί οἱ τρεῖς «μάρτυρες» ἐπιμένουν στά παραμυθί τοῦ κομινέτου.

Χθές τό πρωΐ, ὅμως, ἡ προανάκριση πέρασε σέ ἀποφασιστική φάση καί ἔφερε στό φῶς συγκλονιστικές λεπτομέρειες. Ὅλοι — ἐκτός τοῦ Ἀθανασίου Σταμάτη — παραδέχονται ὅτι τό τρομερό ἔγκλημα ἤταν ἀπό μέρες προσχεδιασμένο. Οἱ Καπρέτσος καί Ἀγγελόπουλος τά φορτώνουν ὅλα στόν Λυμπέρη, ὁ ὁποῖος φυσικά ὑπῆρξε ὁ ἐγκέφαλος τῆς ἀπίστευτης αὐτῆς ἐγκληματικῆς ἐνεργείας. Καί ὁ Λυμπέρης ἐπιχειρεῖ νά μεταθέση μέρος τῶν εὐθυνῶν στίς πλάτες τῶν Καπρέτσου καί Ἀγγελοπούλου. «Δύο φορές μέ ξύπνησαν νύχτα, εἶπε, λέγοντάς μου νά πάμε νά τούς κάψουμε...». Ἔτσι ἡ προανάκριση, πρίν συμπληρωθοῦν δύο εἰκοσιτετράωρα, ἤταν σέ θέση νά γνωρίζη ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς συγκλονιστικῆς αὐτῆς τραγωδίας.

Τά ὑπόλοιπα πού θά προκύψουν στή συνέχεια τῆς ἀστυνομικῆς ἐρεύνης ἔχουν σχέση μέ τό μέγεθος τῆς εὐθύνης τοῦ καθενός ἀπό τούς τέσσερις πού κρατοῦνται στήν Χωροφυλακή γιά τήν ὁμαδική δολοφονία τοῦ Χαλανδρίου. Ὁ Βασίλης Λυμπέρης ὑποστηρίζει ὅτι εἶχε ἀγοράσει τήν βενζίνη πέντε μέρες πρίν ἀπό τήν δολοφονία.

— Τήν προηγουμένη τοῦ ἐγκλήματος, εἶπε, ἐγώ, ὁ Ἀγγελόπουλος καί ὁ Καπρέτσος πήγαμε στό Χαλάνδρι γιά νά δάλουμε φωτιά. Διαπίστωσα, ὅμως, ὅτι ἡ στιγμή δέν ἤταν κατάλληλη, διότι τά παιδιά βρισκόντουσαν μέσα καί δέν ἤθελα νά τά κάψω. Φύγαμε καί ἐπανῆλθαμε λίγο μετά τά μεσάνυχτα τῆς Τρίτης. Σκοπός μας ἤταν νά κάψουμε καί ὄχι νά ἐκφοβίσουμε ὅπως ἔλεγα χθές. Τούς ἄλλους πού ἤρθαν μαζί δέν τούς ἀπείλησα. Ἤρθαν γιατί τό ἤθελαν ἐκεῖνοι. Δυό φορές μάλιστα ἀπό τότε πού ἀποφασίσθηκε τό ἔγκλημα μέ ξύπνησαν καί μοῦ εἶπαν: «Ἔλα νά πᾶμε ἐπάνω νά τούς κάψουμε...». Ἐγώ, ὅμως, δίσταζα νά πάρω τήν τελική ἀπόφαση γιατί σκεφτόμουν τά παιδιά μου. Σκοπός μου ἤταν ν' κάψω τήν πεθερά μου γιά τό κακό πού μοῦ εἶχε κάνει. Ἕνας ἄλλος λόγος πού δέν δράσαμε τήν πρώτη φορά ἤταν ὅτι δέν εἶχα κάνει τηλεφώνημα γιά νά βεβαιωθῶ ὅτι τά παιδιά μου ἀπουσίαζαν. Τήν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος τηλεφώνησα σπίτι. Μίλησα μέ τήν πεθερά μου. Τῆς εἶπα ὅτι ἐπιθυμοῦσα νά δῶ τά παιδιά μου, γιά νά τούς προσφέρω δῶρα καί κυρίως στόν Γιωργάκη πού ἔχει σήμερα τά γενέθλιά του. Μοῦ ἀπάντησε: «Δέν ἔχεις καμμιά δουλειά μέ τά παιδιά. Ἡ μάνα τους τά ἔστειλε στή θεία τους τήν Γεωργία στό Πέραμα». Ἐπέμεινα καί μοῦ ξαναπάντησε: «Σοῦ εἶπα ὅτι τά παιδιά δέν εἶναι ἐδῶ...». Κατόπιν, μέ τόν Ἀγγελόπουλο καί Καπρέτσο, μπήκαμε στό αὐτοκίνητο καί πήγαμε στό Χαλάνδρι. Τήν βενζίνη τήν εἶχα προμηθευθῆ ἀπό πρατήριο τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς πρίν πέντε μέρες. Τήν εἶχα σέ μπιτόνια. Ὅταν φθάσαμε κοντά στό σπίτι τῆς γυναίκας μου, κατέβηκα ἀπό τό αὐτοκίνητο καί μέ τήν βοήθεια τοῦ Ἀγγελόπουλου τήν ἔβεισσα σέ τρεῖς κουβάδες ἀπό πλαστικό. Ἕνα κόκκινο, ἕνα ἄσπρο καί ἕνα πράσινο. Προχώρησαμε μέ τόν Ἀγγελόπουλος. Ὁ Καπρέτσος ἔμεινε στό αὐτοκίνητο. Δέν ἤθελε νά ἀκολουθήση. Τό κλειδί τό βρήκα στήν πόρτα. Ραντίσαμε τά δωμάτια μέ βενζίνη καί βάλαμε φωτιά. Φούντωσα καί ἐγώ ὁ ἴδιος καί ἔπαθα τά ἐγκαύματα στό πρόσωπο καί στό πόδι.

— Μέ τήν γυναίκα σου τί ἔγινε;

— Δέν μπορῶ νά θυμηθῶ στήν κατάσταση πού βρισκόμουν...

— Τήν ἔσυρες ἀπό τά μαλλιά καί τήν καθήλωσες στή φωτιά;

— Δέν θυμᾶμαι...

— Τό κλειδί τό εἶχες μαζί σου;

— Τό βρῆκα ἐκεῖ. Ἄν δέν τό ε